

Visum voor de States

Wij willen van oost naar west door de VS gaan fietsen. Aangezien we langer dan 90 dagen nodig denken te hebben om de States door te fietsen, moeten we ons melden voor een visum...

Vooraf maak je daarvoor een afspraak met de Amerikaanse ambassade en dien je wat formulieren in te vullen, alsmede een specifiek type pasfoto's te laten maken. Het gaat er voornamelijk om dat je kunt aantonen dat je voor vakantie komt, en dat je daarna ook weer terugkeert naar huis. Ook vindt men het belangrijk dat je voor jezelf kunt zorgen op financieel gebied.

"Het liep iets anders dan verwacht"

Ons bezoekje aan de Amerikaanse ambassade in onze hoofdstad liep iets anders dan verwacht. 't Zal ook met verwachtingspatronen te maken hebben. Wij hadden een ambassade verwacht als Fort Knox, beveiligd tot de tanden en onneembaar. Nu, dit klopte. Wie hier ook maar met een zakmesje naar binnen weet te komen, moet een begaafd goochelaar zijn. Het overigens best mooie pand aan het al even feeërieke Museumplein ligt tussen het Rijksmuseum en het van Gogh Museum ingeklemd. Er staan twee rijen hekken omheen: een buitenste ring als een soort slotgracht, dan een binnenste ring, en tenslotte zijn alle ramen betralied.

Op de dag van onze afspraak, hadden wij de naïeve verwachting de enige te zijn voor een visum die dag. Wij dachten verder een grote houten deur te moeten openzwaaien, die krakend open zou gaan, waarna wij in een enorm gebouw zouden moeten plaatsnemen in een wachtkamer ofzo, totdat we voor ons visum-interview geroepen zouden worden door een strenge beampte. Daarna zou een kruisverhoor volgen in een kil kamertje tegenover een besnorde, argwanende man die, ondanks al je documenten die je plichtsgetrouw zou hebben meegenomen, zeer kritisch zou blijven.

Dit nu bleek allemaal niet echt te kloppen. Op een dinsdagochtend reisden we naar Amsterdam, voor ons visuminterview op het consulaat. Verrassing één: het aantal mensen dat een visum wil hebben voor de States. Dit loopt op een ordinaire dinsdagochtend in september kennelijk in de tientallen, zo niet honderden mensen. Reeds lang buiten de ambassade, stond al ruim voor half 9 (onze afspraak was om 8:45) een enorme rij. Er stond een bord bij: "Please, line up here for a visa." En daar sta je dan, nog voor het buitenste hek sta je al in een hele lange rij. Na een minuut of twintig waren we bij het buitenste hek beland, waarna opeens uit een onzichtbare intercom (in het hek?) een benepen stemmetje klonk:

"Hello sir, can I help you?"

"Ehm, yes, I'm applying for a visa."

"At what time is your appointment sir?"

"At 8:45 sir."

"Ok."

"Please empty your pockets and spread your arms"

Dan zwaait het eerste hek open en onmiddellijk weer dicht en dan sta je tussen hek één en hek twee in. Daar sta je weer een minuut of vijftien, totdat je, nog steeds buiten, bij twee dames aankomt. De eerste vraagt je al je papieren aan haar te tonen die je bij je hebt. Dan beoordeelt ze of dat voldoende is om überhaupt naar binnen te mogen, wat overigens heel vriendelijk gaat. Dan mag je door naar mevrouw twee, die op al even suikerzoete toon vraagt of je het volgende wil doen: "Please empty your pockets and spread your arms." Dan gaat ze met een soort elektronische baseball-bat je hele lichaam af, op zoek naar niet toegestane producten, die -zo valt te lezen op een bord achter haar- het volgende behelzen: weapons of any kind, drugs, bags, and all electrical devices (incl. mobile phones).

Goed, dat loopt allemaal goed af en dan mag je verder, naar het tweede hek. Je bent nu tussen hek één en de ingang van de ambassade. Geen sprake van dat je naar binnen mag, nee nee, weer netjes in de (lange) line up tot je vooraan staat (weer vijftien minuten verder) en een blikken stem klinkt: "Next please."

"rijen stoelen met wachtende mensen"

Dan kom je in een portierslounge waar een enorme neger zit die tegen je praat alsof hij al de hele ochtend op je zit te wachten, en blij verrukt is je nu eindelijk te zien. "Goodmorning sir, how are you today?", dat werk. Hij vormt de volgende barrière. Weer alle zakken leeg, en dan mag je door de metaaldetectorpoort. Vervolgens controleert hij al je spulletjes en laat een deur openzwaaien en dan kom je in een ruimte waar je mond openvalt van verbazing: aan de lange kant van de ruimte zijn rijen loketten, met druk pratende Amerikaanse ambtenaren, met er tegenover een zaal vol wachtenden, tientallen stoelen vol. Kortom: een wachtkamer van een omvang waar een grote specialistische afdeling van een ziekenhuis zich niet voor zou schamen. Er zit niets anders op dan te gaan zitten en wachten, tot je nummertje (dat je buiten van mevrouw één hebt ontvangen) verschijnt op een display. Ik had nummer 13, en zei nog tegen Aimée: "Je zal zien dat ik met dit nummer in de problemen kom."

Het lange wachten geeft je de gelegenheid eens flink om je heen te kijken, en dan valt op dat het binnen allemaal - ik zou haast zeggen uiteraard - nogal Amerikaans aan doet : vlak bij de ingang staat een grote cola- en snoepautomaat te snorren, aan het dak hangen diverse ronkende airco's, en op elke hoek hangt een televisie aan het plafond, waarop Amerikaanse comedies hun ingeblikte lach spuien. Al met al hangt er een nogal relaxte sfeer voor een ruimte, waarin zulke belangwekkende documenten verstrekt worden. Naast Aimée zat een man met de naam Mohammed. Voorwaar geen voordeel in dit soort procedures leek mij. De arme stakker had zelfs een heel extra formulier moeten invullen, zagen we. Aimée moest vooraf slechts één formulier invullen, ik twee stuks (omdat ik een man ben van tussen de 17 en 45) maar deze pechvogel had zelfs drie formulieren!

"Daarna druipt je weer af naar je plaats"

Na een half uur verschijnt je nummertje op het display. Hoera! Je rent naar een loket, waar je helaas alleen je paspoort hoeft af te geven en voor het visum kunt betalen; 90 euro per persoon. Oh nee, er werd nog iets gedaan, namelijk het maken van een afdruk van al je vingers. Eerst de vier vingers van je linkerhand, dan de rechter, en ten slotte je beide duimen. Je moet ze daartoe op een merkwaardig warm elektronisch apparaat leggen, een soort mini kopieermachientje. Als het apparaat gaat piepen, is het klaar. Nu kennen je vingers geen geheimen meer voor de US. Wat ze ermee moeten mag Joost weten, maar het schijnt erg belangrijk te zijn. Daarna druipt je weer af naar je plaats.

Vervolgens duurt het weer een half uur, en dan, eindelijk, is het zover: het grote moment is daar. Je wordt geroepen naar loket drie of loket vier, en die loketten vormen het heilige der heilige. Hier zitten twee heren, die ieder één persoon per keer ondervragen. Nu komt het erop aan! Je moet bedenken, wij hadden conform instructie en geheel in overeenstemming met de gedetailleerde aanwijzingen van de ambassade zelf, beiden een tas vol documenten bij ons: een salarisstroom, een brief van Aimée's werk, bankafschriften, andere bewijzen van financiën, kamer van koophandel uittreksels, kadastrale uittreksels, reisplannen, visitekaartjes. Alles om maar aan te kunnen tonen dat je weer terugkeert naar Nederland, en dat je voor jezelf kunt zorgen in materiële zin. Die twee dingen, daar gaat het om.

Het gesprek bij Aimée verliep als volgt:

"Hi Amy, how are you today?"

"Eh, eh, fine, thank you."

(Aimée werd enigszins uit balans gebracht door deze informele benaderingswijze).

"Well Amy, I see here that you are planning to bike from Miami to San Francisco! That is a very unusual plan! You have to tell me more about this interesting plan of yours."

"Well ehm, we would like to start in Miami, and bike via Texas to Utah, the Grand Canyon, Bryce Canyon and then..."

"Aah, all the beautiful parks of Utah! That's really great Amy. You know that there's a bike association in the States, they also have put out some coast to coast routes you know."

"Yes I know, we are biking one of them, the southern tier route."

"Well Amy, I hope you will have a great trip and you will receive your passport in a few days with your visa in it."

"Eh, oh, okay!"

"Have a nice day Amy!"

Geen woord over brieven, bankafschriften en alle andere prachtige bewijsstukken in de tas! Heeft dagen gekost om dat allemaal bij elkaar te krijgen!!!

"Wow, that's quite unusual!"

Toen ikzelf, bij een andere ambtenaar. Ook een bijzonder vriendelijke man.

Ambtenaar: "Goodmorning sir."

Gijs: "Hi sir."

"How long are you planning to stay in the States?"

"For six months."

"For what?"

"A holiday sir."

"That sure is a long holiday!"

"Yes it is, we are planning to bike from Miami to San Francisco."

"Wow, that's quite unusual! What do you do for a living Gijs?"

"I'm an entrepreneur."

"Can I see proof of your company and income?"

Ik gaf hem twee uittreksels van de Kamer van Koophandel maar nog geen bankafschriften. Hij keek er even vluchtig naar, schoof ze weer terug en zei:

"Well Gijs, there's something about the States you know...(ik keek hem afwachtend aan). They call it HILLS (hij maakte een op en neer gaande beweging met de hand). But I'm sure you're gonna find out about that! Hahahaha."

Ik wilde nog wat adrems terugzeggen, maar er kwam niets in me op. Kees Torn zou zeggen: "ik verzin zo wel iets adrems!" Maar goed, toen de ambtenaar was uitgelachen over de heuvels en bergen zei hij:

"Your passport with the visa in it will be returned to you in a few days, I wish you a very pleasant stay in de US and a good trip. Have a nice day!"

"Eh, you too sir!" kon ik nog net uitbrengen.

Ja, daar sta je dan, dacht ik. Met je tas vol overtuigend bewijs. Je klimt op een onmenselijk vroeg tijdstip je bed uit, reist het hele eind naar Amsterdam Centrum, wurmt je door oeverloze beveiliging en dan blijkt het uiteindelijk allemaal heel relaxed te zijn. Helemaal niet streng zoals iedereen graag beweert, maar buitengewoon vriendelijk.

"Daar sta je dan met je tas vol overtuigend bewijs"

We gingen allebei heel blij dat gebouw weer uit. De portier lachte breeduit naar ons en wenste ons weer een prettige dag (als ik alle prettige dag-wensen optelde, moest het wel een HEEL prettige dag worden) en hij liet een hek voor ons openknallen. Zo liepen we tevreden Amsterdam weer in...en feliciteerden elkaar met het visum.

De visumprocedure vind je hier:

http://amsterdam.usconsulate.gov/how_apply_types_niv.html